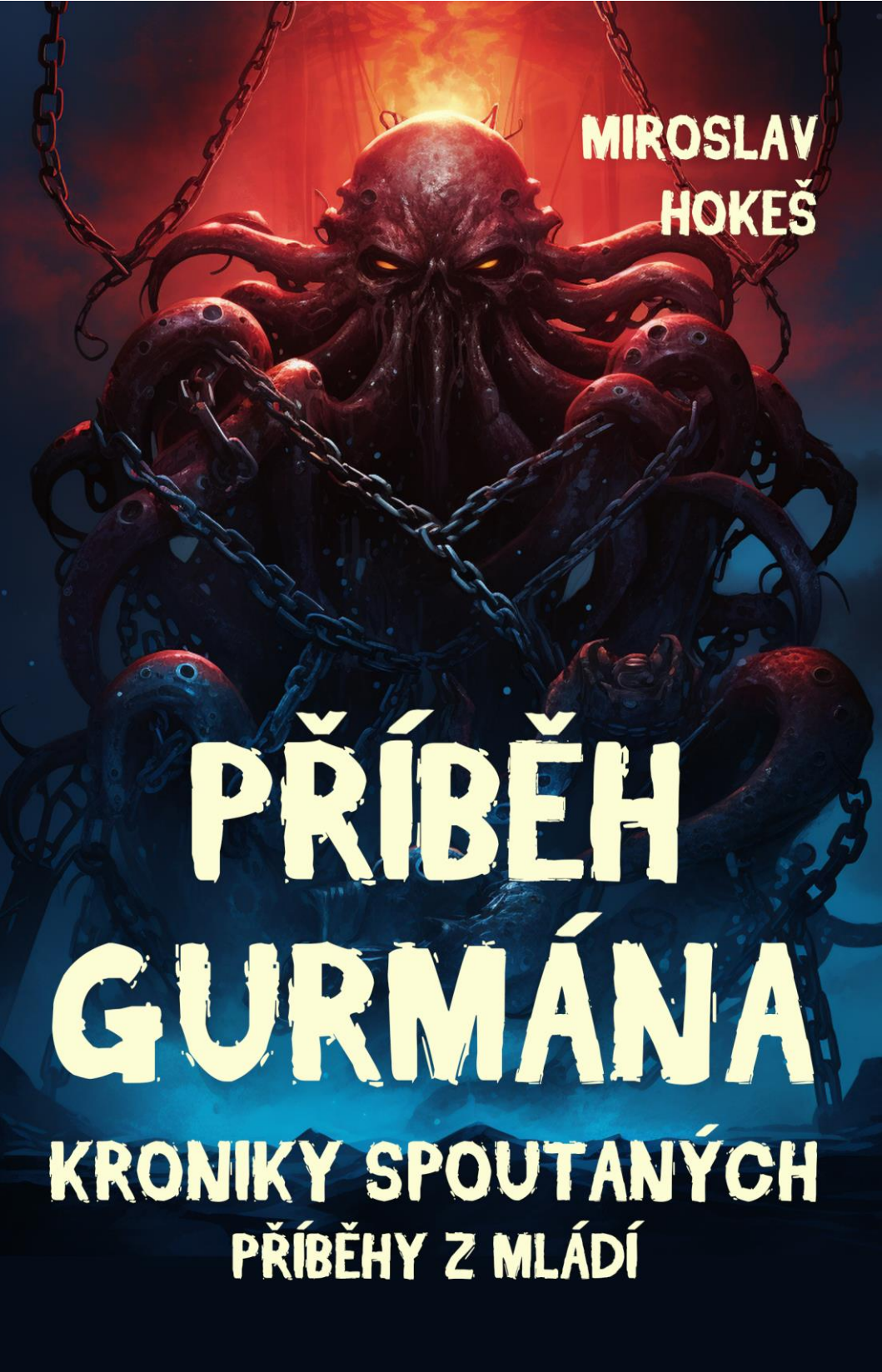

**MIROSLAV
HOKEŠ**

PŘÍBĚH GURMÁNA

**KRONIKY SPOUTANÝCH
PŘÍBĚHY Z MLÁDÍ**

PŘÍBĚH GURMÁNA

Kroniky spoutaných -
Příběhy z mládí

Miroslav Hokeš

Klot'Hsan z Lag'Ghatu - Příběh gurmána

Procitnutí v těle avatara bylo dostatečně fascinující samo o sobě.

Nedalo se srovnat s ničím, co jsem znal ze své staré, dávno ztracené fyzické schránky, a to jsem ještě ani zdaleka nevyužil všech jeho možností. První načtení jsem nasměroval na povrch toho čerstvě odhaleného světa, doprostřed skalnaté pláně bez atmosféry, kde jsem si prozatím nemohl vychutnat záležitosti jako dýchání těmi podivnými orgány v hrudi ani teplo slunečních paprsků na kůži, která je docela jistě vnímala úplně jinak než ta naše. Planeta, na níž jsem stanul, koneckonců žádně vlastní slunce ani neměla a nepotřebovala. Ne tady nahoře, kde se pravděpodobně nikdy nic zajímavého neodehrálo.

Pro mě ovšem bylo zajímavé úplně všechno. A přál jsem si začátek svého výzkumu prožít... no, skutečně od začátku.

Kdybych krácel pustinou dostatečně dlouho a díval se dostatečně pozorně, jistě bych časem narazil aspoň na letmé připomínky zázraků, jež se skrývaly hluboko pod mýma nohama. Sběrače světelné energie, aspoň toho mála, jež tu bylo k dispozici. Šachty ke strojům vyrábějícím potravu pro tohle místo - z hélia, z vesmírného prachu nebo možná ze samotné tmy a vzducho-prázdna, kdopak ví. Možná i oči teleskopů a uši antén. Prozatím

to ale počká, však mám dost času a sil to tu prohlédnout od samých základů a ze všech možných úhlů.

Ted' mě, aspoň na pár minut, víc než divy pod povrchem zajímaly ty nahoře na obloze.

Ne, slunce tu nikdy nezářilo a pokud šlo o měsíce, tím jediným se právě nyní stal můj Lag'Ghat trčící jako zašlý tmavošedý míč jen kousíček nad obzorem – to ovšem ani zdaleka neznamenal, že by tu nebe bylo prázdné a nudné.

Přímo v zenitu zářil střed galaxie a její ramena se rozpínala dobře přes polovinu výhledu. Oko tichého, lhostejného boha shlížející po celé věky na krajinu pod sebou, stále stejně nehybné a strnulé, zatímco tam někde na jeho bulvě žily a umíraly stovky, tisíce generací rozumných tvorů. Kolik podobných očí už můj národ spatřil, alespoň zdálky? Hádám, že až dost, než aby dokázal plně pochopit a ocenit, jak jedinečné je právě tohle.

Je jen na mě, abych svému lidu předvedl kulinařské divy, ukryté v hlubinách hvězdného ostrova, k jehož břehům jsem doplul. A to, nač jsem narazil hned tady za humny, je pravým darem z nebes, jenž mi celou práci mnohonásobně usnadní.

Soustředil jsem se na úpravu prostorového načtení a výjev okolo mě se v jediném okamžiku proměnil. Černý samet s bílým okem galaxie vystřídala kupole skoro stejného odstínu, jaký měl povrch mého habitatu, dóm tak obrovitý, že by sem od nás z Laf'Geh'Hymu mohli bez potíží přesunout mé rodné město, v tuhle chvíli ovšem téměř prázdný. Jakékoli hmotné prvky, jež se tu mohly objevit – ovládací velíny, databáze s archivovanými soubory, vědecké pracovny všeho druhu nebo třeba krajina s lesy

a lukami – to vše se zhmotňovalo z čiré energie ve chvíli, kdy toho bylo zapotřebí, a po použití se zase v čirou energii rozplývalo. Jen vzduch tu zůstával stále stejně čerstvý, tady už se počítalo s přítomností těch, kdo jsou na dýchání závislí, po celé dlouhé věky se tu pro ně udržovala kyslíková atmosféra, třebaže sem už dávno nikdo z nich nevstročil.

Sám bych se bez dýchání zcela pochopitelně mohl obejít, co bych ale pak byl za gurmána, tím spíš za gurmánského průkopníka? Každý, kdo bere alfaokrm jako umění a ne pouhou nutnost pro přežití, dobře ví, o kolik umocní jejich hodnotu kvalitní propojení se zdroji. Aspoň na pár chvil dýchat, pohybovat se, myslet, cítit jako bytosti, jež nám alfaokrm poskytují, to je povinností každého, kdo se chce stravovat aspoň trochu na úrovni. Je to stejně zřetelný rozdíl jako mezi mistrně připraveným voňavým betajídlem servírovaným v luxusní restauraci a studeným žrádlem kydnutým z konzervy rovnou do špinavého kastrolu.

Zhluboka jsem se nadechl, na kůži nechal dopadnout světlo a teplo rodící se v místech, kam oči avatara nedokázaly dohlédnout. Už za malou chvíli začnu studovat databázi a chystat stažení dalších důležitých dokumentů do útrob Lag'Ghatu, ale teď, teď si budu prostě jen užívat. Nejen proto, abych se důstojně nachystal na první sousta alfaokrmu z té úžasné hvězdné říše. I kvůli téhle chvíli samotné. Právě teď prožívám něco, co se nebude opakovat, ať už mě na další cestě očekávají jakékoli zázraky.

Objev a seznamování s první a nejdůležitější laboratoří Tvůrců.

S místem, na němž kdysi dávno započali dílo, jež nyní zahrnovalo celou galaxii tam venku...

X

„Je to tu! Věděl jsem to!“ Molk'Ghyr vedle mě zatleskal chapadly, několikrát nadšeně povyskočil a předvedl cosi, co ze všeho nejvíc připomínalo obřadní tanec domorodců odněkud z Blýskavého oceánu. Okované podpatky všech pěti bot spustily na tvrdé obkládané podlaze takový koncert, že mi nezbylo než zavřít zvukovody. Čert to vem, můj kolega a přítel může patřit k nejváženějším vědcům na Laf'Geh'Hymu, ale jestli si neodpustí tyhle způsoby, přísahám, že ho přinutím, aby se v naší laboratoři prezouval.

„Ještě se neraduj,“ pokusil jsem se ztlumit jeho nadšení, už jen v zájmu svých vlastních uší a nervů. „Zatím nevíme, odkud se tenhle jedinec vrátil.“

„To možná nevíš ty, Klot'Hsane, protože ses pořád nenaučil všímat si těch správných věcí.“ Molk'Ghyr konečně skončil s gymnastickou průpravou a sklonil se nad monitorem. „Anebo se prostě nevěnuješ pozorování faqsenů dost dlouho. Já už ale pořizuji záznamy pěkných pár let a stejně tak je už pár let pečlivě vyhodnocuji. Věř starému mazákovi: spatřit v tuhle roční dobu a na těchhle souřadnicích faqsena, můžeš si být takřka stoprocentně jistý, že se vrací z YCB541.“

V tomhle ohledu jsem se s ním skutečně mohl přít jen stěží. Můj druh si městečko, kde stála naše observatoř, vybíral při zimních

obřadech volby přijmení už desátým rokem. **Nejméně** desátým, dost možná ještě déle. Byl Molk'Ghyrem ze Sul'Femu už v dobách, kdy já se teprve potil na univerzitních přednáškách, zatímco já sám jsem tu pracoval teprve druhým rokem a do přízviska jsem si tuhle ztracenou vartu vybral až od letoška.

A tak jsem jen tiše rozhodil chapadly a taky natočil oční stopky k monitoru. Ne ke svému vlastnímu, na nějž se prášilo v koutě laboratoře stejně jako v tuhle chvíli na ten Molk'Ghyrův, ale na velký, zabudovaný do pilíře v samotném středu místnosti. Právě u něj jsme sdíleli všechno, co jsme považovali za skutečně významné, a tahle záležitost, jestli se můj starší kolega nemýlí, bude významná víc než dost.

Bledá mlžnatá skvrna visící asi deset sáhů nad zalesněnými pahorky se teprve zvolna formovala do tvaru šesticípé hvězdice a poslat drona s kamerou blíž jsme si prozatím netroufli, aby ještě zpola nepřítomného faqsena nevyplašil. Na to koneckonců bude dost času, až se snese na zem k odpočinku. Napětí, naděje, očekávání, k tomu všemu nám stačilo už to, co jsme viděli právě teď.

I na lítost. A závist.

Tohohle krasavce už zřejmě omrzelo poskakovat si se svými kamarády po galaxii, křepčit mezi hvězdami stejně rychle a snadno, jak si býložraví čtvernožci dole pod ním dovádějí na lukách a lesních mýtinách. Bodejť by ho to neomrzelo, když tam, kam se my musíme dlouhé dny a týdny trmácet ve hvězdných lodích, se on a jemu podobní dostanou během pouhých vteřin. A tak začal podnikat výlety nejen po té naší, ale i do sousedních galaxií – tam už to i faqsenu nějaký ten

den cesty zabere, na druhou stranu, my sami tam prozatím necestujeme na turistické výlety skoro vůbec.

Není to od matky přírody kruté, sadistické, zvrácené? Nějaké hloupé zvíře, co nemá ani ponětí o vědě, o možnostech, jež se mu otevírají, si klidně putuje ke vzdáleným vesmírným ostrovům a my, nejvyspělejší rozumný druh téhle galaxie, si můžeme leda tak vylízat kloaku. Nám zkrátka evoluce neumožnila měnit se v to prazvláštní skupenství hmoty, v němž faqseni absolvují své přesuny - a i kdybychom se přeměnili sami, s pomocí svých chytrých technologií, ztratíme nenávratně i všechno, co nás nad faqseny vyvyšuje. Rozum, inteligenci, duši, pokud na takové věci věříte. Jak se zdá, od určité fáze je vesmírné objevování přístupné jen těm, kdo ho tak jako tak nemohou ocenit.

I když - tak docela to zřejmě neplatí. Jinak bychom ani my dva s Mol'Ghyrem nebyli dnes tam, kde jsme.

„Klot'Hsane! Podívej se na to!“

Kolegiov nadšený výkřik mě vytrhl ze zamýšlení a vrátil mou pozornost k obrazovce. Průsvitný hvězdicovitý útvar se vznášel na stále stejném místě, faqsen si se zhmotňováním dával načas - dobrá, co má být? Chvilí jsem rozpačitě kýval očními stopkami a přemýšlel, z čeho bych měl být udivený, než mi pohled sklouzl o něco níž a konečně mi to došlo.

Nebyl to ten samý jedinec, kterého jsme pozorovali před okamžikem. První faqsen už materializaci dokončil a teď polehával na malé mýtince mezi stromy, tiše a nehybně, jen občasné lehké zavlnění některého z ramen dávalo tušit, že je vůbec naživu.

„Dva najednou. To je fantastické,“ vydechl jsem právě v okamžiku, kdy se ve vzduchu kousek stranou začal zhmotňovat třetí.

„Připrav drona,“ pronesl Molk'Ghyr téměř šepem, jako by snad náš rozhovor mohli hvězdní tuláci i na dálku slyšet. „Ale zatím ať zůstane, kde je. Kdoví, kolik jich ještě dorazí, ať nám neutečou. Páni, to bude záznam... Víš, co to znamená, Klot'Hsane? Jak někam faqseni vyrazí ve skupině, není to jen tak obyčejná pout', něco už je muselo doopravdy zaujmout. A jestli byli opravdu tam, kde věřím, že byli... Kamaráde, tohle už ani akademická rada nebude moct ignorovat!“

Nakonec jich dorazilo šest. Poskládali se jeden na druhého jako fantastická živoucí věž a znehybněli, tedy alespoň pro naše zraky a pro naše monitory. Počkal jsem pro jistotu ještě chvíli a teprve když začalo být zjevné, že stádečko je skutečně kompletní, opatrně jsem s dronem popoletl blíž a spustil detailní sken a záznam neurálních impulsů.

Jen letmo jsem zahlédl, jak se Molk'Ghyr vedle mě rozechvěl dojetím, ale i já sám jsem stěží odolával nadšení z toho, co nás zaplavilo.

Alfapokrm jsem měl naposledy včera večer, když jsme sešli do městečka a nasytili se z několika příslušníků krmných národů, co tu provozovali alfajídelnu. Vcelku průměrní zástupci ras z několika blízkých systémů, žili tu a krmili nás zcela dobrovolně, nebyla to špatná alfa, ale ani kdovíjaký gurmánský skvost. Nevadilo nám to, ani já, ani Molk'Ghyr jsme nikdy nebyli v žádném z jídel vybíraví, našim emocím ovšem při takové životosprávě rychle vyhládlo. Poslední síly jsme vyčerpali na nadšení z faqsenů a naše citlivost vůči vzruchům se rychle blížila minimu, přesto však...

To, co k nám přinesl dron, bylo i v takovémhle stavu úžasné - alespoň natolik, abychom to jako úžasné dokázali vyhodnotit. Ještě ne

hotový alfapokrm, jen příslib, letmý jako vůně chystaného jídla za zdmi restaurace – nám ale koneckonců o nějaké velké krmení ani nešlo. Jsme vědci, ne restauratéri. Daleko víc než alfa samotná nás zajímalo, co mohlo takhle bizarní a cizokrajné, a přitom delikátní chutě vůbec zrodit.

Rozhodně nic, co bychom znali z rodné galaxie. Ani z té hrstky dalších, které už naše rasa – i díky výsledkům zkoumání faqsenů – měla možnost aspoň trochu poznat.

„YCB541...“ Molk'Ghyr k mé nesmírné úlevě nezačal znovu křepčít, naopak – založil všech pět nohou pod sebe a s téměř posvátnou úctou usedl na podlahu laboratoře. „Natáčeš dál, Klot'Hsane. Tohohle musíme mít co nejvíc...“

Nepotřeboval jsem pobízet dvakrát. Do paměti dronu plynuly další minuty záznamu dechberoucího songu života v té cizí galaxii, tak vzdálené, že se oficiální místa zatím zdráhala investovat do jejího průzkumu.

Ted' už nebudou. Každý pochopí, že ať už se tam ukrývá cokoli, musí to být něco naprosto nevídaného...

X

První, co jsem udělal, když se přede mnou z nicoty vynořil ovládací pult, průzračný a étericky světélkující, bylo, že jsem okrově šedé kupoli nade mnou nastavil světle tyrkysový odstín, jaký má obloha Laf'Geh'Hymu za těch nejteplejších letních dnů. I barvu a intenzitu okolního světla jsem si vyladil tak, aby odpovídala mému rodnému světu, a na okamžik jsem zavřel

avatarovy oči, abych vzdal hold dávno neexistujícím bytostem, jež tohle místo přivedly k životu.

Tvůrci, jak už jsem věděl, se dlouho před svým zmizením vzdali tělesných schránek – ne z nutnosti jako já, prostě z niterného opovržení vším hmotným životem, jenž se tu stal pouhou hračkou pro pobavení. Atavistické sklony v duši ovšem tak snadno porazit nelze, mnozí z nich si patrně ještě dlouho těla ponechávali, nebo přinejmenším avatary podobné těm mým. A tak nejen jejich primární pracovní základna zde, ale i všechny ostatní rozeseté po obydlených soustavách galaxie disponovaly ovládacími rozhraními na bázi primitivních digitálních senzorů. Ovšemže jejich stroje a přístroje, jež byly svým způsobem také myslícími entitami, dávaly přednost mentálnímu propojení před těmihle barbarskými donucovacími prostředky, pro tuhle chvíli je ovšem budou muset strpět. I já sám mám své animální pudy a ani pouť mezi galaxiemi na palubě Lag'Ghatu mě jich tak docela nezbavila.

Shrnul jsem si to nejzákladnější ohledně Tvůrců a jejich díla, co už mé skromné skenovací aktivity stačily zjistit během brzdicích manévru.

Inteligentní život v YCB541, tak jako všude jinde, měl mnoho formálních podob, Tvůrci je ovšem potlačili a nahradili jednou jedinou s jednotným genovým základem. Zatím jsem netušil, v jakém výběrovém řízení a podle čeho vyvolili zrovna formu s dvěma nohama, dvěma chápavými pažemi a se smyslovými orgány uloženými v kulaté hlavě nad trupem – možná nějak podobně kdysi vypadali sami anebo jim prostě přišla